

Oğlan ve Orman Tilkisi



Ebru Mina TOMURCUK

Oğlan ve Orman Tilkisi

Ebru Mina TOMURCUK



Ben hardal sarısı yağmurluğunu ve yeşil lastik çizmelerini giydi. Sarmal doğa günlüğünü bez çantasına koydu ve kulağının arkasına bir kurşun kalem sıkıştırdı. Bugün babasıyla koruma altındaki ormanı ziyaret edecekti. Ben'in sıcak açık kahverengi teni, kıvrırcık koyu saçları ve merakla parlayan büyük ela gözleri vardı. Neler bulacağını görmek için sabırsızlanıyordu.



Orman serin ve yeşildi; uzun ağaçlar ve yumuşak yosunlarla doluydu. Patikadaki bir tabelada şöyle yazıyordu: Koruma Altındaki Ormanlık Alan — Lütfen Patikada Kalın. Ben tabelayı yavaşça okudu. "Bu, hayvanlara kendi alanlarını bırakıyoruz demek," diye açıkladı babası. Ben başını salladı ve çantasına hafifçe vurdu. Gördüğü her şeyi doğa günlüğüne yazacaktı.



Ben patika boyunca sessizce yürüdü, izledi ve dinledi. Bir sincabın gövdeye tırmandığını ve bir ardıç kuşunun bir solucanı çekiştirdiğini gördü. Sonra durdu. Hemen ileride, devrilmiş bir kütüğün yanında bir şey kımıldadı. Kızıl turuncu bir şekil eğrelti otlarının arasından süzüldü. Ben nefesini tuttu. Bu bir tilkiydi!



Tilkinin tüyleri sonbahar yaprakları gibi, göğsü ise taze kar gibi beyazdı. Alt bacakları siyahtı ve kulakları dik ve sivriydi. Bir kulağında küçük bir çentik vardı. Ucu beyaz olan kalın kuyruğu bir kez sallandı ve sonra hareketsiz kaldı. Tilki Ben'e sakin kehribar gözlerle baktı. Ben'in kalbi hızla çarptı. Bir adım yaklaşmak istedi ama tabelayı hatırladı.



Ben yavaşça düz bir kayanın üzerine çöktü. Mesafesini korudu ve hiç kımıldamadı. Tilki ona uzun bir süre baktı, sonra rahatladı. Havayı kokladı ve kütüğe doğru bir adım attı. Ben günlüğünü ve kalemini çıkardı. Tilkinin sivri kulaklarını ve ucu beyaz kuyruğunu çizmeye başladı. Kalemi sayfada yumuşakça hareket etti.



Tilki kütüğün üzerinde yürüdü ve dinlemek için durdu. Ben onun narin patilerini ve kulaklarını nasıl döndürdüğünü çizdi. Şöyle yazdı: Tilkinin kulağında çentik var. Temkinli ama sakın. Yakındaki yumuşak çamurda küçük ayak izleri fark etti. Her izde dört parmak ve küçük bir yastık vardı. Onları dikkatlice çizdi ve tilkinin hangi yöne yürüdüğünü göstermek için oklar ekledi.



Tilkinin çevresinde Ben'in tanıdığı bitkiler vardı. Tüylü yapraklı eğretili otları ve kalp şeklinde yapraklı kuzukulağı vardı. Yosun kütüğü yeşil bir battaniye gibi kaplamıştı. Ben bir eğretili yaprağı çizdi ve şöyle yazdı: Tilki eğretili otlarının yanında dinleniyor. Kuzukulağını ve yosunu ekledi. Doğa günlüğü tilkinin gizli dünyasıyla doluyordu.



Tilki gerindi ve esnedi. Sonra tırıs tırıs uzaklaştı; ucu beyaz kuyruğu ağaçların arasında kayboldu. Ben o gidene kadar bekledim. Kendini mutlu ve hayranlıkla dolu hissettim. Tilkiyi takip etmemiştim. Ona dokunmaya çalışmamıştım. Sadece izlemiş ve yazmıştım. Bu, ormanı ziyaret etmenin doğru yolu gibi geliyordu.



Eve dönerken Ben günlüğünü babasına gösterdi. "Sabırlı ve sessizdin," dedi babası. "Yabani hayvanları yabani tutmanın yolu budur." Ben gülümsedi. Arkadaşlarına anlatmak için sabırsızlanıyordu. Ertesi gün okulda doğa günlüğünü onlara göstermek için getirdi. İki arkadaşı, Mia ve Sam, etrafına toplandı.



Mia'nın koyu kahverengi teni ve siyah örgülü saçları vardı. Sam'in kum sarısı saçları ve mavi gözleri vardı. Ben sayfaları çevirirken öne eğildiler. "Vay canına! Gerçek bir tilki mi gördün?" diye sordu Mia. "Onu sevdin mi?" diye öğrenmek istedi Sam. "Hayır," dedi Ben. "Uzakta kaldım. Orman tilkinin evi, bizim değil."



Ben uzaktan nasıl izlediğini ve gördüklerini nasıl yazdığını anlattı. "Biz de ormanı ziyaret edebiliriz," dedi. "Ama sorumlu olmalıyız. Patikada kalın. Sesinizi alçak tutun. Hayvanları asla kovalamayın veya beslemeyin." Mia ve Sam başlarını salladı. Onlar da tilkiyi görmek istiyorlardı ama dikkatli olacaklarına söz verdiler.



Ertesi Cumartesi Ben, Mia ve Sam'i orman patikası boyunca yönlendirdi. Küçük defterler ve kalemler taşıyorlardı. Ben çamurun yanındaki tilki izlerini gösterdi. "Bakın ama dokunmayın," diye fısıldadı. İzleri ve eğrelti otlarını çizdiler. Çalılıklarda bir hışırtı duydular. Kızıl bir tüy parıltısı! Tilki bir çalının arkasından izliyordu.



Mia şaşkınlıkla nefes aldı ve bir adım öne çıktı. Ben nazıkçe koluna dokundu. "Burada kalalım," diye fısıldadı. "Uzaktan izleyebiliriz." Bir kütüğün üzerine oturdular ve kımıldamadılar. Tilkinin çentikli kulağı seğirdi. Onlara bir an baktı, sonra döndü ve süzülüp gitti. "Hâlâ yabani," dedi Ben. "Bu iyi."



Mia ve Sam çizimlerini bitirdi. Defterlerine tilki izleri ve eğrelti yaprakları yazdılar. "Bu eğlenceli," dedi Sam. "Ve tilkiyi korkutmadık." Ben gülümsedi. "Sorumlu ziyaretler ormanı huzurlu tutar," dedi. Patikanın başlangıcına doğru yürüdüler, gurur duyarak. Tilki yabani kaldı ve orman sessiz kaldı.



O akşam Ben günlüğüne yeni bir sayfa ekledi. Tilkinin çentikli kulağını ve ucu beyaz kuyruğunu çizdi. Şöyle yazdı: Doğayı sevmenin en iyi yolu onu nazıkçe izlemektir. Günlüğü kapattı ve pencereden dışarı baktı. Orman karanlık ve huzurluydu. Bir yerde, orada bir yerde, tilki güvendeydi ve yabaniydi.



Ben o gün yabani hayvanların yabani kalması gerektiğini öğrendi. Doğa günlüğünü sınıfıyla paylaştı. Arkadaşlarına mesafelerini korumayı ve sorumlu bir şekilde ziyaret etmeyi öğretti. Mia ve Sam başkalarına da öğreteceklerine söz verdiler. Orman huzurlu kaldı, tilki yabani kaldı ve Ben yine geleceğini biliyordu—her zaman nazıkçe, her zaman saygıyla.